

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. KUJI 71997/2012, OOSČ 930/2012 OOSC/2, ve věci námitky podjatosti úřední osoby,

t a k t o :

I. Žaloba s e o d m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svoji žalobou, kterou označil jako žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal dle části VIII. žaloby (označené jako žalobní návrh) toho, aby krajský soud zrušil shora citované rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí tajemníka Městského úřadu Polná ze dne 30. 7. 2012, č. j. MUPO-TAJ/133-2012; tímto rozhodnutím byla zamítnuta námitka podjatosti úřední osoby – M. S., vedoucí odboru správního a sociálního Městského úřadu Polná, vznesená v podání žalobce ze dne 23. 3. 2012 v rámci řízení o návrhu (L. U.) na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce na adrese: N. H. 1087, P.

Žalobce tedy usiluje jak o zrušení rozhodnutí žalovaného, jakožto odvolacího orgánu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání, tak o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci námitky podjatosti úřední osoby podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Charakterem tohoto typu správního rozhodnutí se přitom zabýval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, publ. pod č. 114/2004 Sb.NSS, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodování o námitce

podjatosti je pouze výkonem dozorčího práva nad postupem správce daně v konkrétním daňovém řízení s tím, že se jedná o úkon, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Ačkoliv bylo předmětem posouzení v uvedené věci rozhodnutí o námitce podjatosti v daňovém řízení, závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout také na institut námítky podjatosti podle obecné úpravy správního řízení, což ostatně potvrdila i následná judikatura Nejvyššího správního soudu; viz rozsudek ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 – 67, dostupný z www.nssoud.cz.

Stejně jako v daňovém řízení se také v řízení správním na základě námítky podjatosti pracovníků – úředníků – správního orgánu pouze prověřuje, zda při vydání meritorního rozhodnutí (zde: rozhodnutí o návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu) není jednáno podjatým úředníkem. Samotné rozhodnutí o námitce podjatosti není rozhodnutím meritorním, které by přímo zasahovalo do subjektivních práv účastníka správního řízení, a není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví. V případě, že meritorní rozhodnutí správního orgánu bude vydáno podjatým úředníkem, bude stiženo vadou, která může být namítána až v žalobě proti tomuto meritornímu rozhodnutí.

S ohledem na výše popsanou povahu napadeného rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že napadený úkon žalovaného je podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen. Jelikož je žaloba z tohoto důvodu podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná, rozhodl krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak, že žalobu odmítl.

Za této situace, kdy je jednoznačně vyloučen soudní přezkum napadeného rozhodnutí a kdy je zjevné, že žaloba nemůže být úspěšná, krajský soud již samostatně nerozhodoval o odkladném účinku ani o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, jak požadoval žalobce v rámci podané žaloby.

Pouze pro úplnost považuje krajský soud za vhodné poznamenat, že žalobce se již jednou domáhal zrušení shora napadeného rozhodnutí žalovaného, přičemž jeho žaloba byla stejně jako nyní odmítnuta pro nepřipustnost, a sice usnesením zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 30A 6/2013 – 125, které ovšem nezakládá překážku věci rozhodnuté; tu představují pouze meritorní rozhodnutí v téže věci. Na místě tedy nebylo odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že soud o téže věci již rozhodl. Taktéž nebylo na místě ani žalobcem požadované přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. s tím, že proti uvedenému usnesení byla podána kasační stížnost, o které probíhá řízení před Nejvyšším správním soudem. Pokud by Nejvyšší správní soud – přes shora uvedenou konstantní judikaturu k řešené otázce – rozhodl tak, že kasační stížnosti vyhoví a zruší napadené usnesení, bude věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Proto podle krajského soudu nebylo důvodu přerušovat řízení v nyní projednávané věci.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10.4.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu